

دیاردی خوشه‌ویستی له دهقی شیعری (دیارم دهیری عیشقه) ی مه‌حویدا

نارام محمد قادر

وهزیری خویندنی بالاو توێژینه‌وه‌ی زانستی،
هه‌ریمی کوردستان، عێراق.

پوخته:

ئهم توێژینه‌وه‌یه دهقه شیعریکی مه‌حوی به ناوی (دیارم دهیری عیشقه) دهکاته چه‌قی لیکۆلینه‌وه و به ره‌چاوکردنی راقه و بیروبوچونی مامۆستایان و لیکده‌ره‌وانی دیوان و شیعره‌کانی مه‌حوی، دوباره شیعره‌که لیکده‌داته‌وه و کۆمه‌لیک

جیاوازی و واتای تازه‌ش بو هه‌ندیک دهسته‌واژه و لایه‌نه جوانکارییه‌کانی دهقه ده‌خاته‌رو، هه‌روه‌ک دید و تیروانینی مه‌حویش له‌مه‌ر چه‌مکی (مه‌حه‌به‌ت) شیده‌کاته‌وه، خویندنه‌وه‌یه‌کی کۆمه‌لناسیش له‌سه‌ر خودی بوچونه‌کانی شاعیر و چه‌مکی (مه‌حه‌به‌ت) دهکات و وه‌کو ریبازی ژیانیش باسی (مه‌حه‌به‌ت) دهکات. به‌شیوه‌یه‌کی گشتی ئهم توێژینه‌وه‌یه به‌سه‌ر دو به‌شی سه‌ره‌کیدا دابه‌شکراوه، به‌شی یه‌که‌میان زۆر به‌کورتی باس له ژیاننامه‌ی شاعیر دهکات و به‌شی دوهمیش له پال راقه‌کردنه‌وه‌ی دهقه شیعری (دیارم دهیری عیشقه) ناوه‌رۆکی چه‌مکی (مه‌حه‌به‌ت) شیده‌کاته‌وه.

کلیله وشه‌کان: مه‌حه‌به‌ت، عیشق، سوتان، گیانبازی، له‌خۆبوردویی.

Article Info:

DOI: [10.26750/Vol\(9\).No\(4\).Paper17](https://doi.org/10.26750/Vol(9).No(4).Paper17)

Received: 21-February-2022

Accepted: 27-March-2022

Published: 29-September-2022

Corresponding Author E-mail:

dr.aram.qadr@gmail.com

This work is licensed under CC-BY-NC-ND 4.0

Copyright©2022 Journal of University of Raparin.

پیشهکی:

به پیتی پهندیاری و جوانی ئهفراندنی دهستی پهروهردگار و فهلسهفه‌ی بون؛ له نیو هه‌ر کۆمه‌لگایه‌کدا دیدو تێپروانین و کار و پیشه‌ی جیاواز سه‌ره‌له‌ده‌دن، به‌لام هه‌مو کۆمه‌لگایه‌ک وه‌ک یه‌ک له جیاوازییه‌کانی مرو‌ف تیناگه‌ن و سو‌دیش له دیدجیاوازی و هه‌مه‌چه‌شنی کار و پیشه‌کانیان وه‌رناگرن، کۆمه‌لگا و نه‌ته‌وه‌ی زیندو به‌شێوه‌یه‌کی ته‌ندروست و ژیرانه‌ مامه‌له‌ له‌گه‌ل ئه‌م دیارده‌ کۆمه‌لایه‌تییه‌دا ده‌کات و به‌ به‌رنامه‌ش پشتیوانی کاره‌کته‌ر و که‌سایه‌تییه‌ کاریگه‌ره‌کانی ده‌کات و په‌ره‌ش به‌ توانا‌کانیان ده‌دات، له‌ دوا‌ی مردنیشیان به‌ره‌مه‌کانیان به‌زیندویی ده‌میننه‌وه و به‌ نه‌وه‌ دوا‌ی نه‌وه‌ش ده‌یانناسین، له‌ناو نه‌ته‌وه‌ی کوردیشدا گه‌لیک سیاس‌ی و ئه‌دیب و فه‌یله‌سوف و کۆمه‌لناس و شاعیر و عاریفی گه‌وره، له‌ ویستگه‌ جیاوازه‌کانی میژودا سه‌ریانه‌له‌داوه، جیی داخه‌ به‌شیک‌ی زۆری ژیاننامه و به‌ره‌می زۆریک له‌ زانا و دانا و بیرمه‌ند و شاعیر و گه‌وره‌پیاوانی کورد فه‌وتاون، یاخود نارونی و لیلییان پیوه‌ دیاره؛ به‌دید‌ی به‌نده‌ش ئه‌مه‌ بو‌ چه‌ند هۆکاریک ده‌گه‌رپه‌ته‌وه، گرنگترینیان لێده‌خه‌ینه‌پو:

یه‌که‌م: ناسه‌قامگیری دۆخی رامیاری و نه‌بونی هیمنایه‌تی ولاتی کوردان و دوباره‌بونه‌وه‌ی جه‌نگ و ده‌ربه‌ده‌ری و ده‌یان کاره‌ساتی گه‌وره و جه‌رگه‌ر.

دوهم: ساده‌یی و خاکیبونی کوردان، زانایانیش که‌متر هه‌ولی نوسین و پاراستنی ژیان و به‌ره‌مه‌کانی خۆیان داوه.

هه‌لبه‌ته‌ تائیس‌تاش به‌شیک له‌ ورده‌کاری ژیا‌نی گه‌وره‌ شاعیر و خواناس و زاهیدی کوردیش (مه‌حوی) به‌ لیلی ماوه‌ته‌وه؛ ئه‌وه‌شی، که‌ به‌رده‌سته، له‌ چه‌ند په‌ره‌گرافیک‌ی که‌م تێپه‌رناکات و له‌ چه‌ند سه‌رچاوه‌یه‌کی که‌م و دیاریکراو وه‌رگیراون. به‌لام جیی دلخۆشییه‌ له‌م چه‌ند سا‌له‌ی دوا‌یی، چه‌ند تو‌یژینه‌وه‌یه‌کی زانستی و ئه‌کادیمی له‌باره‌ی گه‌وره‌ عاریفی کوردان (مه‌حوی) پێشکه‌ش به‌ خو‌ینه‌ری کورد و کتیبخانه‌ی کوردی کراون، به‌لام نه‌توانراوه، که‌ هه‌مو لایه‌نه‌کانی ژیا‌نی ئه‌م که‌له‌ شاعیر و عاریفه‌ به‌ده‌رخه‌ن و تائیس‌تاش به‌شیک‌ی زۆری ده‌قه‌ شیعرییه‌کانی به‌نارونی ماونه‌ته‌وه! ئه‌م نیوه‌ دێره‌ی خواره‌وه‌ له‌ ده‌قی شیعری (دیارم ده‌یری عیشه‌قه‌) ی زانا و عاریف مه‌حوی، که‌ ده‌لیت:

هه‌تا مردن مه‌حه‌به‌ته‌ ئیشی زۆره‌ ریزی ده‌گرم

چه‌ندان جار رایچه‌کاندوم و له‌به‌رده‌می راوه‌ستاوم و چومه‌ته‌ نیو قولایی ده‌قه‌که‌ و وشه‌ به‌ وشه‌م خستۆته‌ به‌رده‌م وردبین و ویستومه‌ په‌ی به‌ نییه‌ت و ئامانجه‌ دیار و نادیاره‌کانی پشت ده‌قه‌که‌ ببه‌م، ده‌یان جار له‌خۆم پرسبویه؛ ئایا ئه‌رک و ئیشی خۆشه‌ویستی چیه‌؟ ئایا خۆشه‌ویستی چ رۆلیک ده‌بینیت له‌ ئاراسته‌کردنی مرو‌ف و ته‌واوی کۆمه‌لگای مرو‌یی؟ ئایا به‌بی خۆشه‌ویستی کۆمه‌لگا به‌ره‌و کوی ده‌پوات؟ ئایا خۆشه‌ویستی، هه‌ر ئه‌و چه‌مکه‌ به‌رته‌سک و که‌م مه‌ودایه‌یه، که‌ لێ تینگه‌یشتوین؟ یان زۆر فراوانتر و گشتگیرتر و هه‌مه‌لایه‌نتره‌؟ ئایا

پێویست نییه هه مو کار و رهفتارهکانی تاک و کۆمهال به تام و بۆنی خۆشهویستی له قالب بدهین؟ ئه دی ئه گهر دایانمالین له خۆشهویستی چی روده دات؟

بۆ وهلامدانه وهی هه مو ئه و پرسیارانهی سه ره وه و چه ندان پرسیارای تری په یوه ندیدار، بریارمدا تووژینه وه یه ک دهربارهی تیگه یشتن و تیروانینی مه حوی له (چه مکی خۆشهویستی) له ژیر ناو نیشانی (دیاردهی خۆشهویستی له دهقی شیعی (دیارم دهیری عیشقه)ی مه حویدا) ئه نجام بدهم و خویندنه وه یه کی و یژه یی کۆمه لناسی شیکاری، دهربارهی دهقه بکه م و کاریگری و شوینه وارهکانی هه بون و نه بونی چه مکه که رونه بکه مه وه. سنوری تووژینه وه که ش دیالیکتی کرمانجی ناوه راسته و هه ر به هه مان دیالیکتیش سود وه رگیراوه له شیعه رکانی مه حوی بۆ لیکۆلینه وه که و به ریبازی وه سفی شیکاری نوسراوه به خستنه روی دیره شیعه رکان و دواتر وه سفکردن و شیکردنه وه یان.

بهشی یه که م

1-1) پیناسهی چه مکی خۆشهویستی

به هوی فره لایه نی چه مکی عیشق و خۆشهویستی، دید و تیروانینی جیاوازی له بارهی پیناسه و ناساندنی هه یه، ئیمه ش هه ولده دین به شیک له راو بیروبووچونی زانایان دهربارهی ناوه رپۆکی چه مکی خۆشهویستی بخه ینه رو:

ئیبین وحه زمی زاھیری له نامیلکه که ی به ناوی (طوق الحمامة في الألفة والالاف) دا ده لیت: (خۆشهویستی به بی ئازار و فه نابون به دینایه ت و له ئاینیشدا حه رام و یاساغ نییه و گه وره پیاوانی ئاینیش دوچارای عه شق و خۆشهویستی بونه ته وه) (الأندلسی ۲۰۱۲: ۱۱)

(ئیبین حه زم) له م ده قهی سه ره وه دا "چه مکی عیشق و خۆشهویستی" له خۆشهویستی و هۆگری نیوان هه ر دو ره گه زی نیر و میدا کورت ده کاته وه و ئه م په یوه ندیه ی نیوانیشیان به یاساغ و حه رام نازانیت.

لای ئیبین عه ره بی خۆشهویستی هه ستی پیده کریت، به لام پیناسه نا کریت، ئه و که سانه ش پیناسه یان کردوه پیناسه ی دهرئه نجامه کانیا ن کردوه. (ابن عربی، الفتوحات المکیه، ۳۷۱)

ئیبینوقه یمیش پیناویه؛ خۆشهویستی سوتانی هه مو شتیکه له دلدا، جگه له خۆشهویستی و مه عشوق و رازی دللی). (الجوزی، ۲۰۱۹، ۹۳-۹۴)

هه روه ها رای وایه: (ویست و خۆشهویستی بناغه ی هه مو کاریکن، و هیه کاریکیش به بی خۆشهویستی سه رنا کریت (هه مان سه رچاوه، ۹۳)، خواپه رستییش ترۆپکی خۆشهویستییه) (هه مان سه رچاوه، ۹۴).

فیساکورسیش ئاوا پیناسه ی ده کات: ئه و غه ریزه یه؛ که له ناخدا دروست ده بیته و گه شه ده کات و پیده گات، کاتی که له گه ل هه لپه یه کانگیر ده بیته، به هیزه وه خوی ویناده کات و ده بیته هانده ریک بۆ خاوه نه که ی؛ تا هه ولی به ده سته یانی ئاره زوهکانی بدات. (شهاب الدین، ۲۰۰۴، ۱۲۶)

دکتۆر عادل سادق له پێشه کی کتیبه که یدا به ناوی (معنی الحب) دا ده لیت: دوا ی خویندنه وه یه کی چروپر دهرباره ی (چه مکی خۆشهویستی) و دوا ی ته واوکردنی سه رجه م برگه و بابته کانی ئه م کتیبه، تیگه یشتم؛ که له بنه رته دا؛

پئویست ناکات؛ نه هیچ شتیک دهربارهی خوشه‌ویستییه‌وه بلتین و نه هیچیشی له‌باره‌وه بنوسین، چونکه ساده‌ترین مرؤف به ئەندازە‌ی فه‌یله‌سوفیک و زیاتریش، دهرباره‌ی چه‌مکه‌که‌ی ده‌زانیت، زۆرجاریش ساده‌یی و خاکیه‌تی کریکاریک باشتەر و جوانتر ر‌افه‌ی چه‌مکی خوشه‌ویستی ده‌کات. (صادق، ۱۹۹۳: ۴)

هه‌روه‌ک دکتۆر گره‌ی له‌ کتیبه‌که‌یدا به‌ ناوی (پیاوان له‌ مه‌ریخه‌وه هاتون و ژنانیش له‌ فینۆسه‌وه) ئاماژه‌ بو جیاوازی سایکۆلۆژییه‌تی هه‌ردو ره‌گه‌زی نیر و می ده‌کات و بی ئەنجامبونی خوشه‌ویستیش ده‌به‌ستیتیه‌وه؛ به‌ تینه‌گه‌یشتنی هه‌ردو ره‌گه‌زه‌که‌ له‌ سایکۆلۆژییه‌تی به‌رانبه‌ر و ئەمه‌ش واده‌کات پرۆسه‌ی خوشه‌ویستی هه‌ره‌س بینیت.

دهرباره‌ی بنچینه‌کانی خوشه‌ویستیش ده‌لێت: (په‌سنی خوشه‌ویست و هه‌ستکردن پیی و په‌یوه‌ندی نیوان خوشه‌ویسته‌کان سن پایه‌ی سه‌ره‌کی خوشه‌ویستین) (ابن قیم الجوزیه ۷۵۱هـ، ۱۰۳)

هه‌ر کات ئەو سییانه ته‌واوبون، خوشه‌ویستی داده‌مه‌زریت و به‌هیز ده‌بیت، لاوازی خوشه‌ویستیش په‌یوه‌سته به‌ لاوازی یه‌کیک له‌و سییانه‌وه. کاتیک خوشه‌ویست لای خوشه‌ویسته‌که‌ی له‌وپه‌ری جوانیدا‌یه و هه‌ست به‌ جوانیه‌که‌ی ده‌کات؛ په‌یوه‌ندییه‌ ره‌حیه‌کانیشیان پته‌و و توکمه‌تر ده‌بن و بناغه‌ی خوشه‌ویستی نیوانیشیان داده‌مه‌زریت و ره‌گ داده‌کوئیت.

هۆکاری سه‌ره‌کی عیشقیش بینینی خوشه‌ویسته، که دواتر دل ئاره‌زوی ده‌کات و بۆی ده‌سوتی، ئەمه‌ش هیچ که‌سی لینی پاریزراو نییه، به‌ هیمنی دیت به‌ وینه‌ی ئەو دکتۆره‌ی، که له‌ سه‌رخۆ و به‌ هیمنی چاره‌سه‌ری نه‌خوشه‌که‌ی ده‌کات.

هه‌روه‌ک شاعیری گه‌وره و عاریفی به‌ ناوبانگی جیهانی ئیسلامی " مه‌ولانا جه‌لال الدینی رۆمی " له‌ دیوانه‌ نایابه‌که‌یدا، به‌ شاکاریکی که‌م وینه‌ له‌ سه‌ر عیشق و مه‌حه‌ببه‌ت ده‌ستپیده‌کات و ده‌لێت:

بشنو از نی چون حکایت می کند

از جداییها شکایت می کند

واته: گوئ له‌ نه‌ی شمشال بگره؛ کاتیک به‌م شیوازه غه‌مباره‌ ناله‌ناله‌ ده‌کات و چه‌نده‌ها چیرۆک و راز و نیازت بو باس ده‌کات و سکالای جیابونه‌وه‌ی عاشقان و خوشه‌ویستان به‌گوئی بیسه‌ران ده‌دات.

له‌م به‌یته‌دا شاعیر ده‌نگ و سۆزی نه‌ی، به‌ ئاهوناله‌ و داخ و که‌سه‌ری ئەو عاشقه‌ ده‌چوینیت، که بو جیابونه‌وه و دابرا‌نی یار، وه‌ک نه‌ی ده‌نالینیت، پاشان ده‌لێت:

سینه خواهم شرحه شرحه از فراق

تا بگویم شرح درد اشتیاق

واته: له‌ دهر‌دو ئازار و داغی جیابونه‌وه و پارچه‌پارچه و تیکه‌تیکه‌بونی دل و سینه‌م، ده‌مه‌ویت باسی چه‌ز و چیژ و ئاواتی گه‌یشتن به‌ " یار " بو دلم باس و شروقه‌ بکه‌م.

آتش است این بانگ نای و نیست باد

هرکه این آتش ندارد نیست باد

واته: ئەم دەنگەى له نهى دەببستريت، له راستیدا دەنگى "نهى" نيبه و کلپهى ئاگره! ههه كه سئیکش ئەم ئاگر و کلپهى نهبيت (بهه رېگایهى خوڤه و بستی و عیشقه نه رۆشیتبیت) نه بونی باشتهه!

آتش عشق است کاندەر نی فتاد
جوشس عشق است کاندەر می فتاد

ئاگرى عیشقه چوه ناو "نهى" و واى لئکرد؛ بنالینیت! چوه ناو "مهى" و واى لئکرد، كه كهسى وشیار و به ئاگا، مهست و بیئاگا بکات!

نی حدیث راه پر خون می کند
قصه های عشق مجنون می کند

نالەنالی "نهى" باسى چه نهدها چیرۆک و داستانی رېگا خویناوی و خهته رناکه کان دهکات، كه رېگای پر شور و ئاشوبى عیشقه، باسى چیرۆکه پاکهکانى وهک مهجنون و لهیلا دهکات!

در غم ما روزها بیگاه شد
روزها با سوزها همراه شد

له مهراق و دهردى عیشقى ئیمه رۆژگار له بن هات و سه رهونگوم بو! رۆژهکان بونه هاودهم و هاوړی هه میشهی غه مه کانمان!

هر كه جز ماهی ز آبش سیر شد
هر كه بی روزی است روزش دیر شد

هه موان تیراو دهن، جگه له ماسى، چون ته نهه ئه و عاشقى راسته قینهى ئاوه! بویه هه رگیز لئى تیرنا بیت. ههه كه سیش له عیشقى راسته قینه بئ بهش بیت رۆحیکى سیس و ژیانیکى تالی ههیه!! (رومى، مثنوى معنوى، ٤)

٢-١) رېبازى مهه ببهتى مه حوى

هه ره چهنده ناساندنى چه مکی "مهه ببهت" ئاسان و راحت نيبه، به لام له ته وهرى پيشودا دیدى هه ندیک له زانا و عاریفانمان له بارهى راقهى چه مکه که خسته پرو، له م به شه شدا ده مانه ویت رېباز و رارهوى مه حوى بو چه مکی "مهه ببهت" بخهینه بهر باس و لیکۆلینه وه.

مه حوى عاریف له میانهى ئەم دهقهى خواره وه (هه تا مردن مهه ببهت ئیشى زوره ریزی لئده گرم) هه مو دهسته واژه و پیناسهکانى چه مکی "مهه ببهت" ی تییه راندوه و دهیه ویت پیمان بلیت: مهه ببهت چه مکی ئاسایی و ساده نيبه؛ به چهنده وشه و دهسته واژه و دهر برینیکى کورت پیناسه بکریت! مهه ببهت و عیشق و ئەوین کالاییک نین؛ هه بون و نه بونیان هیچ کاریگه ریهک دانه نیت! مهه ببهت رېباز و شارپگای ژيانه! به بئ مهه ببهت و عیشقى راسته قینه دنیا خه رابستانه! مهه ببهت هه وینی هه مو کار و پيشه یه که، مه حوى له ته واوی شیعه رکانیدا ئەم راستیانه دوپاتده کاته وه.

یه کیک له پریگا زۆر باوهکانی لیکده رهوان و پاقه کهری دهقی شیعری شاعیران، بریتیه له بهراوردکردنی وشه و دهقهکانی "شاعیر" به وشه و دهقهکانی تری شاعیرهکه، کاتیکیش وشه (مهحه ببهت) ی هاتو له دهقه شیعری (دیارم دهیری عیشقه) بهروارد دهکین به هه مان وشه و دهسته واژه له دهقهکانی تری مهحویدا، دهگینه ئه و دهره نجامه ی، که شاعیر "پریگای مهحه ببهت و خوشه ویستی" به شارپگی ژیان هه لباژاردوه و هه مو بابه تهکانی تریش بهم چه مک و دهسته واژه ده به ستیته وه، ههروهک له بهیتیکدا کاتیک باسی کوچی دوایی باوکی و راسپاردهکانی دهکات؛ دهلیت :

شهوی ریحلهت پدهر- پوچی مورپه وهح! وهسیه تی فهرموو
مهحه ببهت مهذهبت بی نووری چاوم! مهیکه شی مهشپه ب

واته: باوکم - بهرحمهت بی- له شهوی کوچی دواییدا؛ وهسیه تی بو کردم، کهوا هه میسه پریگای مهحه ببهت و خوشه ویستی بگرمه بهر و شه رابی دلداری دهرخواری خه لکی بدهم؛ یان له سه رچاوه ی شه رابی خوشه ویستی خوم تیر ئاو بکه م. (موده ریس، دیوانی مهحوی ۸۲-۸۳)

ههروهک له بهیتیکی دهقه شیعری پوژدا دهلیت:

په رههوی پریگای مهحه ببهت وا ده بی، هه ر سه عیه تی
تا هه یه له م پریگه ئاخر کاری سهردانانه پوژ

واته: ریباری پریگای مهحه ببهت و دلداری ده بی وهک پوژ بی، تا به ریوه بی هه ر هه ول بدا و سه ره نجامیسه ی سهردانان بی وهکو ئه و. (موده ریس، دیوانی مهحوی ۱۸۷)

شاعیر له م بهیته دا ئامازه بو کومه لیک هاوکیشه و دهره نجامهکانی مهحه ببهت دهکات، هه لبه ته یه کیک له شوینه واره هه ره بنه پرتیهکانی مهحه ببهت و خوشه ویستی بریتیه له لیبوردیه ی و بهخشین، مهحوی مه به ستیه تی بلیت: کهسی عاشق هه میسه بهخشنده و لیبوردیه، به پیچه وانه شه وه؛ هه ر که سیک عاشق و سوژدار و دل پر له ئه وین نه بیته، ناتوانیته ببهخشیت! مهحوی دهیه ویت فیری بهخشنده یی و میهره بانی و گیانی هاریکاری و گیانبازی و یارمه تیمان بکات، به دلنیایشه وه هه مو ئه مانه به کهسی عاشق نابیت ناکرین!

ههروهک زۆر به رویش ته به پرای خوی له هه مو ئه و کهس و شوینانه دهکات، که خاوه نی مهحه ببهت و خوشه ویستی نین و خالین له سوژ و میهر، له م باره یه وه دهلیت:

لهکن من ئه سلی نییه و نه بووه عیشی ته نها خوش
نییه به هه شتی خودا هه م به بی ئه حبیبیا خوش

واته: لای من وایه درویه؛ ژیانی به ته نیا هه رگیز خوش نه بووه و ناب، ته نانه ت به هه شتی مالی خواش به بی دوست و ئاشنایان خوش نییه. (موده ریس، دیوانی مهحوی ۲۰۴) له بهیتیکی تردا دهلیت:

دهمیکه شاری پرشوری مهحه ببهت مات و خاموشه
به قانونی ته جه نون شورشی ئینشا نه که م چ بکه م

شاعیر له م بهیتهدا لهسهه هه مان تهریقهی پیشوی باس له مهزههه و شارپگیای مههه بههه و ئه وین دهکات و بهه سهه ره تیشه وه باس له پهراویزه خستهی خو شه و یستی دهکات و ئه رکی خو شی وهک عاشقیک ده خاته رو، که بریتیه له بهرپاکردنی شو رشی مرؤقده وستی و فیداکاری و گیانبازی و لیبوره دهی.

مه حوی هه مو سنوره ده سترکد و باوه کان ده سکینیت و "مهه بههه" دهکاته راز و نیازی خو ی و هه مو شتیکیش به چه مکی خو شه و یستی ده به سته وه، هه ر بو یه له به یته کی تر دا ده لیت:

گه ر ئاگری مهه بهه ته شک به م له دۆزه خا

ئه و دۆزه خه بهه هه شته، جه نه ته ده که م هه رام

واته: دلدار ده بی عه ودالی دوا ی یار بی و له ده لاقه ی ئه وه وه سه یری هه مو شتی بکا. بو یه من ئه گه ر له دۆزه خیشدا ئاگری خو شه و یستی یار شک به م، به دوایدا ده رۆم، دۆزه خیشم له بهر ئه و ئاگری خو شه و یستیه له لا خو ش ده بیته و بهه هه شه ته له خو م هه رام ده که م. (موده ریس، دیوانی مه حوی ۲۸۸)

به یی دی مه حوی؛ خو شه و یستی و مهه بهه ته ی راسته قینه بریتیه له ره فتاری که سی عاشق به بی چا وه ریکردنی پادا شتی به رانه ر:

وتم: گه ر حالی "مه حوی" ته یگه ی ره م به م هه ده نا که ی

وتی: ئه و ته نه گه یوه، من په ریم و ئه و به نی ئا ده م

واته: وتم به یار: گه ر له حالی مه حوی ته یگه یی و بزانی؛ له بهر خو شه و یستی تو چی به سه ر هاتوه؛ به و راده یه سلنا که یی و دور نا که وی، که چی یار له وه لاما وتی: له بهر ئه وه نییه، که شار هزای حالی مه حوی نیم، بو یه خو می لی نزیک نا که مه وه، به لکو له بهر ئه وه یه که من په ریم و ئه و ئا ده میزاد و ئا ده میزادیش په ری نا بینی. دیوانی مه حوی

۲۰۳

هه ره که ده شلیته :

بی بی، یا نه بی بی، من داد و بی دادی ده که م

گو ی بداتی، یا نه داتی، ئا ه و فه ریادی ده که م

حه ققی ئی خلا سه به جی هینانی ئا دابی خو لو وس

پی بزانی یا نه زانی، من به دل یادی ده که م

بی ستوونی عی شقی شیرینی ئه و هاتو ته پیش

گه ر له حه ق بی م و نه یه م، ته قلیدی فه ره ادی ده که م

ئا وی تیغی وه فقی هه ر توشنه له بی که، من نه بی

کار گه ر بی یا نه بی، له م مه زله مه دادی ده که م

ده رسی عی شقم هه ر له کن په روانه یا بولبول بو وه

بیگه می یا نه یگه می، هه ر مه شقی ئو ستادی ده که م (موده ریس، دیوانی مه حوی ۳۰۹)

ناوه‌رۆکی هه‌مو به‌یته‌کانی سه‌ره‌وه دوپاتی ئه‌وه ده‌که‌نه‌وه، که وه‌ک خۆی ده‌لێت: حه‌ققی ئیخلاسه به‌جی هینانی ئادابی خولوس و من هه‌میشه له شارپێگای مه‌حه‌به‌تم و چاوه‌رپێ هیچ پاداشتیکیش نیم له یار و مه‌عشوقی خۆم.

هه‌روه‌ک له‌پیشه‌وه باسکرد؛ به‌شیکی زۆری شیعه‌کانی مه‌حوی له‌سه‌ر یه‌ک هیل و بنه‌ما دارپێژراون و نوسراون، ئه‌ویش بریتیه له مه‌حه‌به‌ت و خۆشه‌ویستی و توانه‌وه و فه‌نابون له ناخ و رۆحی مه‌عشوقدا، ئه‌م عه‌شق و ئه‌وینه‌ی شاعیریش بۆ کۆمه‌لێک هۆکار ده‌گه‌رپێته‌وه، که دیارترینیان بریتیه له: پاشخانی ئایینی شاعیر: ئاشکرایه ئایینی ئیسلام و ده‌قه‌کانی قورئان و فه‌رموده، گرنگیه‌کی زۆریان به‌ خۆشه‌ویستی داوه، ئه‌مه‌ش له‌به‌ر پێگه‌ی خۆشه‌ویستی و ده‌رهاویشه‌ گرنگه‌کانی له سه‌ر ئاستی تاک و کۆمه‌لگا، بۆ ئه‌م مه‌به‌سته‌ش چه‌ندین رینمایی و ئاماژه‌ی گرنگمان له ناوه‌رۆکی قورئان فه‌رموده‌کانی پیغه‌مه‌ری خودا (د.خ) ده‌ستده‌که‌ون، له‌وانه‌ش: پیغه‌مه‌پر (د.خ) فه‌رمویه‌تی: (لیس مِّنَّا مَنْ لَمْ يَرْحَمْ صَغِيرًا وَيَعْرِفْ حَقَّ كَبِيرًا). (مسند أحمد بن حنبل، ج ۲ ص ۱۸۵)، رقم الحدیث (۶۹۴۳). سنن أبي داود (ج ۴ ص ۲۸۶) رقم الحدیث (۴۹۴۳).

واته: له‌سه‌ر رێباز و به‌رنامه‌ی ئێمه‌ نییه؛ که‌سیک به‌ به‌زه‌یی و سۆز مامه‌له‌ له‌گه‌ل پچوکه‌کانماندا نه‌کات و مافی گه‌وره‌کانمان نه‌زانێ و به‌رپێز و حورمه‌تیشه‌وه مامه‌له‌یان له‌گه‌لدا نه‌کات.

هه‌لبه‌ته پیغه‌مه‌بری ئیسلام (د.خ) له‌م فه‌رموده‌دا ئاماژه بۆ هاوکیشه‌یه‌کی یه‌کجار گرنگ ده‌کات، ئه‌گه‌ر بیتو وه‌کو خۆی جیبه‌جیبکریت؛ زۆرینه‌ی کیشه‌کانی کۆمه‌لی مرۆیی چاره‌سه‌ر ده‌بن، به‌لام پێویسته هه‌ر دو بره‌گه‌که به‌ یه‌که‌وه مامه‌له‌یان له‌گه‌لدا بکریت، سه‌ره‌تا پێویسته گه‌وره و بابای به‌رپرس به‌ لوتف و سۆز و مه‌حه‌به‌ت و خۆشه‌ویستیه‌وه مامه‌له‌ له‌گه‌ل خوار خۆی و ژێرده‌سته‌کانیدا بکات، ئینجا ئه‌وانیش به‌رپێز و حورمه‌ت و پێزانینه‌وه وه‌لامی سه‌ره‌وه‌ی خۆیان بده‌نه‌وه.

که‌واته: به‌پێی چه‌مکی پێچه‌وانه‌یی؛ ده‌توانین بلین: هه‌ر کاتیک و له هه‌ر شوین و جیگایه‌ک ببنرا؛ که بچوک و ژێرده‌ست و هاوولاتی به‌ حورمه‌ته‌وه مامه‌له‌یان له‌گه‌ل گه‌وره و به‌رپرسه‌کانیاندا ده‌که‌ن، مانای ئه‌وه‌یه؛ گه‌وره و به‌رپرسه‌کانیشیان؛ که‌سانی به‌ لوتف و به‌زه‌یین و ئه‌رکه‌کانی خۆیان به‌ باشترین شیوه راده‌په‌رینن! به‌ پێچه‌وانه‌شه‌وه؛ هه‌ر کاتیک ببنرا؛ که بچوک و هاوولاتی و ژێرده‌ست، له‌گه‌ل گه‌وره و به‌رپرسه‌کانیان خاوه‌ن حورمه‌ت و رێز نین و له پاش مله‌شدا قسه‌ی سارد و سوکیان پێده‌لین، مانای ئه‌وه‌یه، که به‌رپرس و گه‌وره‌کانیان که‌سی به‌رپرس و دادپه‌روه‌ر و خاوه‌ن لوتف نین!

هه‌مو ئه‌مانه‌ش، ده‌ره‌نجامی خۆشه‌ویستین؛ خۆشه‌ویستی و مه‌حه‌به‌ته‌وا له دایک و باوک ده‌کات؛ هه‌مو ئاسوده‌یی و کامه‌رانی خۆیان، بکه‌نه قوربانی مندال و جگه‌رگۆشه‌کانیان! هه‌ر خۆشه‌ویستی و مه‌حه‌به‌ته‌وه؛ دو که‌سی جیاواز له‌روی نه‌ته‌وه و زمان و جوگرافیا و که‌لتور، ده‌کاته دو هاوڕێی گیانی به‌ گیانی، که ئاماده‌ی هه‌مو قوربانی دانیکیشن له پیناوه‌یه‌کتیدا!

هه‌ر مه‌حه‌به‌ت و خۆشه‌ویستیه‌وا له هه‌ندیک به‌رپرس و گه‌وره ده‌کات؛ خیانه‌ت له ئه‌رکه‌کانیاندا نه‌که‌ن و ئاسوده‌یی خۆیان و خانه‌واده و نزیکه‌کانیشیان بخه‌نه خزمه‌تی فه‌راهه‌مکردنی ئاسوده‌یی هاوولاتیان و

ژێردهسته كانیان! به پێچهوانه شهوه؛ نه بونی خۆشهویستی و مهحه ببه ته؛ وا له هه ندیک کهسی به ناو به رپرس دهکات؛ که له پیناو ئاسودهیی و خۆشگوزهرانی و چیژی زیاتری خویان و کهسه نزیکه کانیان، که مترین ئاستی دلنیایی ژیان له هاوولاتییه کانیان بستینه وه!

ههر وهکو باسمانکرد؛ خۆشهویستی و مهحه ببه ته هه وینی ئاسایش و ئوقرهیی و کامهرانی و ئاشته وایی تاک و کومه له! نه بونیشی ده بینه هوی ناسه قامگیری و پشیوویی و سه رگهردانی و به دبه ختی تاک و کومه له! ههروهک له به ییتیکا ده لیت:

رۆله گهر چه ز ده که ی بیه شا کور

پهندی مه حوی له گوئی گره وهک دور

مهردی ئازاده قهت مه رهنجینه

کل شیء و لا شتیمة حر

ئه و ته که یه سه بی عیشقی تیا بی، تیا مه به

بۆ سوننییه ته وه تتونی مولکی عه جه م حهرام (مودهریس، دیوانی مه حوی)

ههروهک ده شلیت:

نه لئ مهردم که دنیا پشتی له و، ئه و روو له دنیا بی

که پووری زاله، بۆ چی پیره زالی پی رهزا نابی!

له دهرویش و له شا ئه م فاحیشه ئاخو دهکا حاشا

گهر ئه هلی غیره تی، بهر له و له خوئی و ئه هلی حاشا بی

ئه گهر تاجت له سه ر کا، سه رتی پیوه قوت ئه دا ئاخو

موبارهک که ی ده بی ئه و خه لعه ته ی وا خه لعی له دوا بی

سبه ی خاکت به سه ر، وهک من ده بی تحت التریبی جیت

بلا ئه مرۆ که خه وتی مه سنه دت ته ختی سوره ییا بی

له بهر هه ر داده رنری جل، چ پیناوی، چ چیناوی

ده بیته لوقمه لوقمه پاقله یا پاقلوا بی

برا، فکری چرا! کبیریتی فرسه ت تا له ده ستایه

شهوی یه لدا له پیشه، رۆژی عومرت وه خته ئاوا بی

بکه ین ئاه و فوغان و ئاگری به رده ینه خان و مان

خه راباتی مهحه ببه ته حه یفه بی ئاشووب و غه وغا بی

له گه له فه ریاد و گریه حازره فه ریادرس مه حوی

لیبکوارپی دها پیری ته ریهت تیقلی ساوا بی (موده ریس، دیوانی مه حوی)

هه ربویه ئاینی ئیسلام گرنگی زوری به خوشه ویستی داوه ته نانهت وهک یه کیک له نیشانه کانی دهسه لاتی خوداوه ند باسی دروستبونی خوشه ویستی نیوان هاوسه ران دهکات، وهک له قورئاندا خوی گوره دهفه رمویت: [وَمِنْ آيَاتِهِ أَنْ خَلَقَ لَكُمْ مِنْ أَنْفُسِكُمْ أَزْوَاجًا لِتَسْكُنُوا إِلَيْهَا وَجَعَلَ بَيْنَكُمْ مَوَدَّةً وَرَحْمَةً] [الروم ۲۱]. دیاره ئه گه ر ئه م خوشه ویستییه نه بیته ژیانی هاوبه ش و ئارامی و سه قامگیری و به خته وهری نیوان هاوسه رانیش مانای نابیت: که دل ده تویته وه بو تو، ده که ی ئه و روزه تو بروا!

که خو دهرخه ی وه کوو خو ر دل وه کوو شه ونم له خو بروا!

که رۆحم تی گه یی تو چه ز به دهرچوونی ده که ی، دهرچوو

ده بی عاشق که دی بیزاره یاری، بی برو بروا

وتم با له م دهر و له م کویه دا ئانی سکونهت که م

وتی: عاشق ده بی هه ر دهر به دهر بی، کو به کو بروا

ته نانهت هینده گرنگی به خوشه ویستی دراوه په یامبه ری ئیسلام (د. خ) دهفه رمویت: (لَمْ يَرِ لِلْمُتَحَابِّينِ مِثْلَ النِّكَاحِ) صحیح البخاری (ج ۵ ص ۲۲۸۳) رقم الحدیث (۵۸۱۶). واته هیچ چاره سه ر و ریگه یه ک نه بینزاوه و نییه باشتربیت له زهواج به یه ک گه یشتن بو ئه و دو که سه ی یه کدیان خوشده ویت. ئه مه ش پیچه وانه ی دیدی هه ندیکه که پینان وایه ئیسلام ریگه ی به خوشه ویستی نه داوه، چون وهک لیتره ده بینین کارکردن له پیناو به یه ک گه یاندنی ئه و دو خوشه ویسته به باشتربین ریگه ناوده بات. ئه مه بو ژیانی دنیا، بو ژیانی دواپوژیش دهفه رمویت: (الْمَرْءُ مَعَ مَنْ أَحَبَّ)، واته مروف له دنیادا که سیکی خوش بویت له ژیانی داهاتویشدا له گه لی ده بیت، که ئیدی ئه مه چله پوپه ی گرنگی و پیگه و به های خوشه ویستییه، چون به لینی پیکه وه بونی خوشه ویستانی له ژیانی داهاتودا تیدایه.

ته نانهت له فه رموده یه کی ترده؛ بروابون و رزگاری به خوشه ویستییه وه ده به ستیته وه!! به جوریک به راشکاوی پیمان ده لیت؛ برواتان نییه؛ گه ر یه کدیتان خوشنه ویت! (قال رسول الله صلى الله عليه وسلم لَا تَدْخُلُونَ الْجَنَّةَ حَتَّى تُؤْمِنُوا، وَلَا تُؤْمِنُوا حَتَّى تَحَابُّوا، أَوْلَا أَدُلُّكُمْ عَلَى شَيْءٍ إِذَا فَعَلْتُمْوَهُ تَحَابَبْتُمْ؛ أَفَشُوا السَّلَامَ بَيْنَكُمْ). صحیح مسلم ج ۱ ص ۷۴ رقم الحدیث (۵۴). گه ر به وردی له م دهقه بنوارین، وانه گه لیکی گرنگ ده گرنه خو، له وانه:

۱. برواداران هه لده نیت بو ئه وه ی یه کدیان خوشبویت.

۲. گریدان و به ستنه وه ی وه رگرتنی باوه ر و چونه به هه شت به خوشویستییه وه!

۳. نیشاندان و فیترکردنی ریگه یه ک، که واده کات خوشه ویستی له نیوانمان دروست بیت و زیادبکات، ئه ویش بریتیه له سلاوکردن و ده ستپیشخه ری له چاکوخوشی و مه رحه بای ئه و که سانه ی پینان ده گه ین ته نانهت گه ر نه شیان ناسین.

۴. وشه ی (أفشوا) که فه رمانه و به واتای بلاوکردنه وه دیت، ئه وه ی لیوه رده گیریت که پیویسته بروادار کار بکات له پیناو په خشکردنی ناشتی وناشته وایی و ئارامی و هیمنایه تی به شیوه یه کی گشتی، هه رکات و امانکرد

بیگومان یهک له ده‌هاویشته‌کانی ئەم ئاشتی و ئارامیه دروستبونی خۆشه‌ویستی و پیکه‌وه‌ژیان و یه‌کدی قبولکردنه.

یه‌کیک له دیارترین ده‌هاویشته‌کانی خۆشه‌ویستی ئەوه‌یه مرۆف ده‌گاته ئەو ئاسته‌ی به‌رژه‌وه‌ندیی خۆی واز لێ بێنیت له پیناو ئەو کەس و کۆمەڵ و مرۆفایه‌تی‌یه‌ی که خۆشی ده‌وێت، چون به واتایه‌کی دی به‌رژه‌وه‌ندیی ئەوان به هی خۆی ده‌زانی؛ ئیدی من و تو، ئیمه و ئەوان، بۆ من و بۆ تو، له گۆری نامینیت، کۆمەڵ به‌راستی ده‌بنه خوشک و برا و کەسی یه‌کدی، نیشتمان ده‌بیته مالی خۆت و مرۆفایه‌تی ده‌بیته خیزانیکه گه‌وره، بۆیه خوای گه‌وره له نیشانه‌کانی خۆشویستندا ده‌فرمویت: [وَيُؤْتِرُونَ عَلَىٰ أَنفُسِهِمْ وَلَوْ كَانَ بِهِمْ خَصَاصَةٌ وَمَنْ يُوقِ شَحِّ نَفْسِهِ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ] [الحشر ٩]. واته: به‌گیانی له‌خۆبوردن واز له به‌رژه‌وه‌ندیی خۆیان دینن له پیناو به‌رانبه‌ردا، هه‌رچه‌ند خۆشیا‌ن به‌رژه‌وه‌ندیی و پێویستیا‌ن له‌و شتانه‌دا هه‌بیت که وازیا‌ن لیدینن، ئەوانه‌ی واز له ڕژدی و چروکی و قین له‌ دلی و ئیره‌یی دینن، ئەوانه‌ ڕزگار و براوه و سه‌رکه‌وتو و نه‌جاتبه‌کانن.

له‌م ئایه‌ته‌دا ئەوه‌مان بۆ ده‌رده‌که‌وێت که: خۆشه‌ویستی راسته‌قینه کۆمه‌لگه‌یه‌کی ته‌ندروست و له‌خۆبۆرده بونیاد ده‌نیت، خۆشه‌ویستی راسته‌ی؛ رق و کینه و ئیره‌یی و دژایه‌تی ده‌فه‌وتینیت، خۆشه‌ویستی وا ده‌کات مرۆف له‌ ژیا‌نی کەسی و خیزانی و کۆمه‌لایه‌تی و کار و پیشه‌دا سه‌رکه‌وتوبیت، خۆشه‌ویستی وا ده‌کات به‌رانبه‌ر قبول بکه‌ین، له‌ هه‌له و که‌موکۆرییه‌کانی ببورین، تۆی هاوکاری و برایه‌تی و ته‌بابی و ده‌سته‌به‌ری کۆمه‌لایه‌تی ده‌چینیت. بۆیه هه‌مو ئەمانه‌ و له‌ مرۆف ده‌که‌ن کاتیک گه‌یشته ئەو پله‌یه: کینه له‌ دلیدا نه‌مینیت و هه‌موانی خۆش بویت و وه‌ک عاریفه‌کان ده‌لین: (له‌ خۆشه‌ویستیدا فه‌نا ببیت) ئیدی هه‌ست به‌ چێژی ژیا‌ن و به‌خته‌وه‌ری و ته‌ندروستی ده‌کات، گه‌شبین ده‌بیت، هزر و بیر و ئاوه‌زی فراوانتر ده‌بیت، له‌ کاره‌کانیدا سه‌رکه‌وتو ده‌بیت، گرنگتر له‌مانه‌ ئەوه‌یه: کاتیک مرۆف ده‌گاته ئەو پله‌یه ئیدی ناتوانی یاخود نایه‌وێت درۆ بکات، ناپاکی بکات، زیان بگه‌یه‌نیت؛ چون خۆشه‌ویستییه‌که‌ی ڕیگره، زۆر به‌کورتی وینه‌ی دایکو باوک بێنینه پیش چاوی خۆمان چۆن خۆشه‌ویستیا‌ن بۆ منداله‌کانیا‌ن پالنه‌ره بۆ هه‌مو چاکه‌یه‌ک له‌گه‌لیان، و ڕیگره له‌ گه‌یا‌ندنی هه‌ر زیان و خراپه‌یه‌ک به‌رانبه‌ریان. هه‌مان به‌راورد بکه‌ین له‌ نیوان مرۆفانیک خۆشه‌ویستی راسته‌قینه‌یا‌ن هه‌یه بۆ تاک و کۆمەڵ و نیشتمانیا‌ن، که‌واته خۆشه‌ویستی واته ژیا‌ن، چون وه‌ک زانا‌یا‌نی ده‌روناس ده‌لین: خۆشه‌ویستی هه‌مه‌چه‌شن و جو‌ره، له‌ خۆشه‌ویستی خود ده‌ست پیده‌کات تا ده‌گاته خۆشه‌ویستی خیزان، گه‌ردون و سروشت و به‌دییه‌نه‌ر، هاو‌ری، کار و پیشه‌...

مه‌حوی له‌ له‌خۆبۆردویی و گیا‌نبا‌زیدا هه‌مو سنوره‌کانی تیپه‌راندون و له‌سه‌ر ڕیبا‌زی مه‌حه‌به‌ت و خۆشه‌ویستییه‌که‌ی خۆی، هه‌یج کاتیک چاوه‌ڕێی پا‌داستی به‌رامبه‌ر نه‌بوه:

به‌ ده‌م مه‌وجی خوینی ئەشکه‌وه‌م، ب‌روانه‌ چۆنم بۆت!

ده‌روونم که‌یلی زووخ‌ی ده‌رد و غه‌م، ب‌روانه‌ چۆنم بۆت!

ره‌قیبی سه‌گ هه‌زی بوو، کوشتمت، سه‌یری که‌ چۆنی بۆم

دوعا بۆ ده‌ست و تیغت من ده‌که‌م، ب‌روانه‌ چۆنم بۆت!

به غهدداری نه وهک ناوت بهرن، بمئهنجنی، قهت من
شکاتی جهوری تو بهر کهس دهبه م؟ بروانه چۆنم بۆت!
هه ناسهی ئاگرینم بردهوه بهر، تا دهر وونم سووت
به ناله تا دلّت سهخلهت نهدهم، بروانه چۆنم بۆت!
بیانوو بگره، شیوهی خۆت بشیوینه به من کوشتن
وهها چاوی بهدت لی لا دهدهم، بروانه چۆنم بۆت!
به ئاوی گریه ههر دهم ناوی چاوم ششتووه، نهک جیت
به خوین ئاغوشته بی، تو، چاوهکه م، بروانه چۆنم بۆت!
غهمی خوشی نیه مهحوی له دلّیا، ههر غهمی تویه
له عیشقتدا دهکه م غهم بۆ به غهم، بروانه چۆنم بۆت

بهشی دوهم

رافه کردنهوی دهقه شیعی (دیارم دهیری عیشقه)

دیارم دهیری عیشقه، جی به سوتن بی لهوی دهگرم
که من مشتت چل و چپوم، بهچی بم، که لکی کی دهگرم؟
زۆر بهی لیکد رهوان و رافه کارانی دیوان و دهقهکانی مهحوی پینانویه، که دهسته واژهی (دیار) کۆی وشه
(داری عهره بییه، (دار) یش به واتای مال و شوینی ههوانه وه دیت. (پهراویزی دیوانی مهحوی)
(دهیری عیشق) به شوینی ره به نه مه سیحیه کان لیکدرا وه ته وه / (عه بدولا قهره داغی ۲۰۱۲، ۸).
له به کارهینانهکانی خه لکیشدا؛ به (دیر) خوینرا وه ته وه

(جی به سوتن بی لهوی دهگرم) بهو پییهی وشه و یه کهکانی بره کهکانی کۆتایی نیوه دیری بهیتی یه که م زۆر
رون، بهجیا رافه و لیکدانه وه له سه هر هیچ کامیکیان ناکهین، به لکو واتای گشتی هه مو نیو دیره که به یه که وه
دهخهینه رو، به لام بهر له لیکدانه وه که دهمه ویت؛ سه رنجیکی بچکولانه له سه ر خالبهندی رستهی سه رهتای نیوه
دیری یه که م، بخه مه بهر دیدی خوینه ری ئازیز، ئه وهی له دیوانه کهی شاعیر به دیده کریت؛ دیارم دهیری عیشقه،
هه موی به یه ک رسته هاتوه و کۆمای یه که میش له دوا ی وشه ی (عیشقه) دانرا وه، که به دیدی به نده وا پیویست
دهکات، که له دوا ی وشه ی (دیارم) کۆمای یه که م دابنریت، دواتریش له دوا ی وشه ی (عیشقه) کۆمای دوهم
دابنریت، ئه وکاته ش لیکدانه وهی ته واوی نیو دیری یه که می ئه م به یته؛ به مشیویه ده بیت: شوین و جوگرافیایی
راسته قینه ی نیشتیمانی من، ته نها دیری عاشقانه ئه و شوینانه ن، که یاساکانی عیشق تییاندا سه روه رن (هه مان
سه رچاوه ۱۴).

هه ربویه ش شاعیری عاریف ده لیت: له ههر شوین و جیگایه کدا سوتان و فه نابون و توهانه وه هه بون، منیش هه م
و لهوی دهگیرسیمه وه و هیچ شوینیکی تر به شوین و مه نزل و قه رارگای خۆم نازانم! مه حوی به م وینایه

خودبیه بو ژیان و دهوروبەر، دهیوویت پیمان بلیت: که خاوهنی هیچ شیتکی سهر ئەم زهمینه نییه و خووشی به ریبوار دهزانیت، ئەمەش پالپشتی ئەم واتایه دهکات، که بو نیوهی سهرهتای نیوه دیرەکه ههلبژارد.

(که من مشتێ چل و چیوم، به چی بم، که لکی کێ دهگرم)

له دیوانهکهی مهحوی و لیکۆلینهوهی مهلا عبدالکریمی مودهپیس و موحهمهدی مهلا کهریمدا هاتوه: که من به هوی دهردی دلداربیهوه ئەوهنده له و لاواز بوم، بوم به مشتیک چل و چیو و که لکی هیچم پیوه نهماوه، ئیتر بوچی بمینمهوه؟ با لهوئ بو خۆم بسوتیم. (مودهریس، دیوانی مهحوی ۱۳۹۲، ۲۹۳)

به دید و تیروانینی بهنده؛ ئەم واتایه سهرهوه خزمهت به چوارچیوهی گشتی شيعرهکه ناکات و توانای بهستنهوهی سهرجهم بهیتهکانی به غهزهل و رازی بنهپهتی شيعرهکه نییه، به دیدی من؛ شاعیر لهم نیوه دیرهدا دهیوویت پاساو بو ناوهروکی نیوه دیری سهرهتا بینیتهوه، دهیوویت پیمان بلیت و بۆمان بسهلمینیت؛ که بوچی تهنها شوین و جیگای خوشهویستی و دیری عاشقان و شوینی فهنابون و توانهوه به تاکه مهزل و ئارامگهی خوی دهزانیت؟! مه بهستییهتی بۆمان رونهکاتهوه، که بوچی سوتانی ههلبژاردوه؟ مهحوی دهلیت من به بهراورد بهو دنیا پان و بهرینه تهنها مشتیک چلوچیوم و جگه له توانهوه و سوتان و فهنابونیش هیچ شتیک شایستهی ئەم دونیایه نییه، ئەمەش ئەوپهری جوانبینی و دونیانهویستی ئەم عاریفه گوره دهسهلمینیت، که هیچ بههایهک بو شته ماددیهکان دانانیت و له بهرانبهریشدا خوی بهرابهرانی ریگای تهریقته دهزانیت و خاوهنیتی خووشی بو جوگرافیای خوشهویستی دهسهلمینیت، برهگهکانی دواتریش پشتیگری ئەم لیکدانهوه دهکن.

نهگهیه دامهنی دهستی دوعا، جا دهبمه خاکی ری

تهریقهی گوشهگیری بهردهدم، ئەمجاره ری دهگرم

ههلبهته قسهی جیاواز لهسهر لیکدانهوه و شیوازی خالبهندییهکشی کراوه، به پینی دیوانهکهی مهحوی، به لیکدانهوه مهلا عبدالکریم و موحهمهدی مهلا کهریم، یهکهم کۆما له دواي وشه (دوعا) دانراوه، بهمشیهیهش لیکدراوتهوه: ههچهنده له گوشهگیریدا دهستی پارانهوهم نهگهیشته داوینی یار، بویه لهمهولا خۆم دهکهم به خاک تا بهسهرمدا گوزهر بکا و گهردهکهم داوینی بگری. بو ئەم مه بهستهش واز له (تهریقته) دینم دیمه دهرهوهو ریگا دهگرمه بهر و دهبم به (ریگر) (همان سهراچاوه ۲۹۳)

عهبدولا قهره داغیش له پهرتوکهیدا به ناوی (دهیری عیشق) دا وردهکاری زۆری له بارهی راقه و لیکدانهوهی وشه و دهستهواژهکانی نیو بهیتهکه و خالبهندیی خستوتهرو، له بارهی خالبهندییهوه شیوازیکی تر دهخاتهرو دهلیت: (نهگهیه دامهنی دهستی، دوعا) واته: پارانهوهکانم نهگهیشته نزمترین خالی دهستی یار. (عهبدولا قهره داغی ۲۰۱۲، ۳۳)

نامهویت زیاتر لهسهر راقه و لیکدانهوهی بهیتهکه بوهستم، تهنها دهمهویت بابهت بخه مه سهر خهرمانی لیکدانهوهکانی زانا و راقهکه رانی شيعرهکانی مهحوی:

۱- وشه دامهنی:

هه‌لبه‌ته به‌شیک له لیکۆله‌ره‌وان و راقه‌که‌ران دیدوبۆچونی زمانزانانیان ده‌رباره‌ی وشه‌ی (دامه‌ن) گواستۆته‌وه، به‌لام نامه‌وێت بچمه‌ نیو ورده‌کاریه‌کانی نیو بابه‌ته‌که، ته‌نها ئه‌وه‌نده ده‌لیم: که مه‌به‌ستی شاعیر له (دامه‌نی یار) واتا زمانه‌وانی و باوه‌که‌ی کۆمه‌لگا نییه، که ئاماژه‌یه بۆ به‌شی خواره‌وه‌ی مرۆف، به‌لکو شاعیر مه‌به‌ستیه‌تی پیمان بلیت: که هه‌مو ئاهونزوله و پارانه‌وه‌کانم، نه‌یانتوانی که‌مترین سه‌رنجی یار به‌لای شاعیری سوتاودا په‌لکیش بکه‌ن.

۲- به‌کاره‌ینانی وشه‌ی (دوعا) جوانیینی و ورده‌کاری شاعیر ده‌سه‌لمینیت؛ چونکه وشه‌ی (دوعا) له ئه‌ده‌بیاتی عه‌ره‌بیدا، که به‌رانبه‌ره‌که‌شی (نزا)ی کوردیه، به‌ نزاو پارانه‌وه‌یه‌یک ده‌گوتریت، که له نزمه‌وه بۆ به‌رز ده‌کریت، وه‌ک نزا‌ی به‌نده له په‌روه‌ردگار، زیاتریش له حاله‌تی په‌نهانی و دور له که‌س و لایه‌نی داوالیکراو ده‌کریت، به‌په‌چه‌وانه‌وه‌ی وشه‌کانی (ره‌جا و تکاکردن) که زیاتر بۆ که‌سی داوالیکراوی ئاماده‌بو به‌کاردین، ئه‌مه‌ش ئه‌وامان بۆ ده‌سه‌لمینیت، که شاعیر له گۆشه‌گیریدا و دور له چاو و ئاگایی یاریدا، زۆر سوتاوه و پاراوه‌ته‌وه و نزا‌شی بۆ وه‌سلای یار خویندوه! به‌لام هه‌مو نزا و پارانه‌وه‌کانی نه‌یانتوانیوه، که په‌یام و رازی په‌نهانی بگه‌یینن به‌ یار، هه‌ر بۆیه‌ش بریار ده‌دات واز له‌گۆشه‌گیری بینیت و ببیته‌ خاکی رپی یار و هه‌روه‌ک له دیوانه‌که‌شی هاتوه، که ده‌بیته (رپگر) ئه‌مه‌ش ئاماژه‌یه بۆ نییه‌ت و ئامانجی عاشق، که به‌ راشکاوی په‌یامی عیشقه‌که‌ی به‌ مه‌عشوقه‌که‌ی بگه‌یینیت.

که دادی یه‌ئسی خۆم برده لا، ئه‌م عارفه توند بوو
وتی: ئاخ‌ر سبه‌ینی جه‌ژنه؛ خوینی تو له‌په‌ی ده‌گرم

مامۆستا مه‌ل‌عبدالکریم و موحه‌مه‌دی کورپی به‌مشیه‌یه لیکیانداوه‌ته‌وه: که له‌م رۆژی عارفه‌دا دادی خۆم برده لای یار، که بۆچی هه‌شتومه‌یه‌ته‌وه و بۆ نامکوژی، لیم توند بو وتی: نائومید مه‌به، سبه‌ینی جه‌ژنی قوربانه، سه‌رت ده‌برم و ده‌تکه‌م به‌ قوربانی و خوینت له‌جیاتی خه‌نه له‌په‌یده‌گرم و به‌ ئاواتی خۆت ده‌گه‌یینم. (موده‌ریس، دیوانی مه‌حوی ۲۹۴)

به‌دیدى به‌نده؛ ئه‌م لیکدانه‌وه‌ی سه‌ره‌وه، خزمه‌ت به‌ چوارچیه‌ی گشتی شیعره‌که ناکات، دواى لیۆردربونه‌وه و به‌رواردکردنی به‌یته‌کانی پيشو پاشى ئه‌م به‌یته، گه‌یشتمه ئه‌و ئه‌نجامه‌ی؛ به‌مشیه‌یه‌ی خواره‌وه لیکبدریته‌وه باشتر ده‌توانیت غه‌زله‌ی شیعره‌که و ئامانج و رازه په‌نهانه‌کانی شاعیر ده‌ربخات:

دواى ئه‌وه‌ی شاعیر له‌گۆشه‌گیریدا دوعا و نزا‌ی زۆر بۆ وه‌سلای یار ده‌کات، به‌لام ئه‌نجامی نابیت، بریار ده‌دات بچیته‌ سه‌ر رپگای مه‌عشوق و باسی نائومیدی خۆی بۆ بکات، کاتیکیش باسی نائومیدییه‌که‌ی بۆ یار ده‌کات، یاریش واده‌ی قوربانیکردن به‌ عاشقی شاعیر راده‌گه‌یینیت و ده‌لایت: به‌یانی واده‌ی قوربانیه‌ی و خوینی تو ده‌که‌مه قوربانی گه‌یشتمی خۆم به‌ مه‌نزور و راز و نیازى خۆم.

به‌په‌ی لیکدانه‌وه‌کانی به‌نده؛ ناوه‌رۆکی ئه‌م به‌یته هه‌یچ په‌یوه‌ندیکی به‌ رۆژی عه‌ره‌فه و جه‌ژنی قوربانیه‌وه نییه، به‌لکو به‌کاهیتانی ئه‌م دو ده‌سته‌واژه‌ی له‌میانیه‌ی ئه‌م به‌یته‌دا، ته‌نها درکه و ئاماژه‌یه بۆ قوربانیکردنی مه‌عشوقی شاعیر به‌ خودی شاعیر، ئه‌مه‌ش بۆ گه‌یشتمی به‌راز و نیازى خۆی، من پیموایه شاعیر ده‌یه‌وێت بپاکى

مه عشوقه که ی به یان بکات هه ربویشه له بهیتی دواتردا باس له روزهردی خه جالته دهکات، هه لبه ته رونه وشه و دهسته واژه ی خه جالته له کورده واریدا بوچی به کاردیت. شاعیریش دوا ی گوشه گیریتی زور، بریاری راگه یاندنی عیشقه که ی به مه عشوقه که ی دهکات، دوا ی راگه یاندنه که ش و بیباکی و که م رویی مه عشوق بو عاشقی عاریفی سوتاو، دو چاری شه مه زاری و خه جالته تی ناوه کی ده بیت.

له روسوری عیبادت لام و روزهردی خه جالته مام به ناوی سیوی ناوم باغه وان و من به هی ده گرم

له دیوانه که یدا هاتوه: له سه ره رزی و روسوری خواپه رستی کلام و روزهردی شه ره مزاریم بو ماوه ته وه. باخه وانه که م، که خوی به ناوی سیوه وه منی ناشتوه، که چی من به هی ده گرم.

ئه و روسوری خواپه رستی له من دهوی، که چی من به هی شه ره مزار ی و روزهردی بو دینمه بهر. (هه مان سه رچاوه ۲۹۴) هه لبه ته نامه ویت بچمه نیو ورده کارییه کان و شیکردنه وهی وشه و دهسته واژه نارونه کانی نیو به یته که، چونکه لیکوله ره وان و راقه که رانی شیعره کانی مه حوی، به ئەندازه ی پیویست به م کاره هه لساون و لایه نه جوان و ره وان بیژییه کان و درکه و خواستنه کانی نیو به یته که شیان رونکردوته وه، ته نها ئەوهنده ده لیم: ناوه رۆکی لیکدانه وهی دیوانه که ی مه حوی بو ئەم به یته، کتومت پالپشتی لیکدانه وه کانی به یته کانی سه ره وهی ئیمه دهکات، چونکه شاعیر دوا ی ئەوهی شکاندنی دیواری گوشه گیری به ردهکات و دادی نائومیدی و ره نجی کونجی ته ریقته دهباته لای یار و ناتوانیت سه رنجی یار به لای خوی وه کیش بکات، هه ست به شه ره مزار ی دهکات و ئەم به یته ده هونیتته وه.

له سه ره خوچوونه، شه یدا بوونه، قورپیوانه، سوتانه

هه تا مردن مه حه بهت ئیشی (ئیشی) زوره ریزی لیده گرم

له دیوانه که ی مه حوی "به لیکدانه وه کانی پیشو" دا هاتوه: دلدار ی تا دلدار دهدا به کوشته گه لی دهردی و مه ینه تی دینیتته ری، منیش بریارمداوه؛ ئەو هه مو دهرد و مه ینه تانه قه بول بکه م و ریزیان لیبگرم، یه ک له دوا ی یه ک توشیان بيم. (هه مان سه رچاوه ۲۹۴)

به ئەندازه ی پیویست و زیاتریش له به رده می ئەم به یته یه وه ستاوم و ویستومه؛ وشه و دهسته واژه کانی شی بخه مه ژیر وردبین و سه رنجه کانی شم بو ئاشکراندنی خالی نهینی و ئامانجه شاراوه کانی شاعیر چرکردوته وه! گه لی جاریش له خو م پرسیه؛ هۆکار چییه؛ شاعیر دوا ی چوار به یته جیاواز و ئەرکئامیز، چوار وشه و دهر برینی جیاوازی شیان به دوا ده هیئت؟ ئایا ئەم وشه و دهر برینه چ په یوه ندییکیان به یه که وه هه یه؟ ئایا هیچ په یوه ندیه کی ته واوکاری له نیوانیان و برگه و به یته کانی پیشودا هه یه؟ ئایا له پشت هه لبراندنیان و ریزکردنیان به دوا ی یه کتریدا، هۆکار و ئامانجیکی دیاریکراو هه یه؟

هه مو ئەو پرسیارانه وایان لیکردم؛ به دوا ی سه رنج و راقه و بوچونی لیکده ره وان و تویره رانی پیش خو مدا بگه ریم، به داخه وه هیچ شتیکی ئەوتوم ده ستنه که وت؛ تینویه تیم بشکینیت، ئەمه ش وایلیکردم زیاتر سه رنجه کانم

چرپکه مه‌وه، تادواچار گه‌یشتمه ئه‌و برپوایه‌ی، که مه‌حوی شیوازی جوانکاری (پینچان و کردنه‌وه) ی له‌م به‌یته‌دا به‌کاره‌یتاوه.

(پینچان و کردنه‌وه* بریتیه له‌وه‌ی چهند وشه‌یه‌ک به‌ دوا‌ی یه‌کدا بینیت، دواتریش چهند وشه‌یه‌کی تر به‌ دوا‌ی یه‌کدا بینیت، هه‌ر یه‌کیک له‌م وشانه‌ی دوا‌ی، به‌پیی ریزبه‌ندی سه‌ر به‌ یه‌کیک له‌ وشه‌کانی پیشون). هه‌لبه‌ته هونه‌ری "پینچان و کردنه‌وه" یه‌کیکه له‌ ئامرازه‌کانی جوانکاری ره‌وانیژی، شاعیرانی کوردیش ئه‌م هونه‌ریان وه‌ک ئامرازی جوانکاری له‌ ده‌قه شیعییه‌کانیاندا به‌کاریانه‌یتاوه، ئه‌م ئامرازه‌ش به‌سه‌ر دو شیوازو مودیلدا دابه‌ش ده‌بیت:

به‌دید یه‌نده هه‌ر یه‌کیک له‌م وشه و ده‌سته‌واژانه‌ی له‌ نیودی‌ری به‌یتی پینجه‌مدا هاتون، ده‌گه‌رینه‌وه بو‌ یه‌کیک له‌ به‌یته‌کانی پیشو، به‌لام به‌ر له‌گه‌یانندن و راکیشانی هیل یه‌یوه‌ندی به‌ نیوان هه‌ر یه‌کیک له‌ وشه و به‌یته گونجاوه‌کان، به‌ باشی ده‌زانم تیشکیکی خیرا بخه‌مه سه‌ر واتای وشه‌کان:

شه‌یدابون: له‌ فره‌ه‌نگی خالدا هاتوه، که شه‌یدا به‌ که‌سیک ده‌گوتریت، که له‌ خو‌شه‌ویستی که‌سیک، یان شتی‌کدا شیت بو‌بیت (خال ۲۰۰۵، ۳۰۲)

هه‌ژاریش ده‌لیت: به‌ دینی ئه‌وین، یان دیوانه‌ی عه‌شق ده‌گوتریت (موکریانی ۱۳۶۹، ۴۹۵)

مه‌ردوخیش ده‌لیت: به‌ که‌سی سه‌رگه‌ردان و شیت ده‌گوتریت (ره‌ئوف ره‌هنمون، فره‌ه‌نگی مه‌ردوخ، ۱۵۲)

له‌سه‌رخو‌چون: له‌ فره‌ه‌نگه‌کانی هه‌نبانه‌بو‌رینه و خالدا هاتوه، که به‌ مانای بیه‌وشکه‌وتن و دارانه‌وه و دل له‌خو‌چون هاتوه، له‌ هه‌ر یه‌کیک له‌ فره‌ه‌نگی خال و هه‌نبانه‌بو‌رینه‌دا به‌ واتای بیه‌وشبون هاتوه. (موکریانی ۱۳۶۹، ۴۹۵) و (خال ۲۰۰۵، ۳۰۲) به‌پیی ئامرازی جوانکاری ئاماژه‌بو‌کراو ده‌گه‌رینه‌وه بو‌ به‌یتی چواره‌م که ده‌لیت:

له‌ رووسوری عیباده‌ت لام و رووزهردی خه‌جاله‌ت مام
به‌ ناوی سی‌وی ناوم باغه‌وان و من به‌هی ده‌گرم

به‌پیی واتا و لیکدانه‌وه‌کانی سه‌ره‌وه بو‌ وشه و چه‌مکی "له‌سه‌رخو‌چون" و ئه‌م په‌یوه‌ندییه‌ی له‌ نیوان واتای وشه‌که و ناوه‌پو‌کی به‌یتی چواره‌مدا هه‌یه؛ شاعیر ده‌یه‌ویت؛ پیمان بلیت: که به‌ هوی رووزهردی تاوان و لادان له‌ شارپگی خواپه‌رستی، وه‌کو که‌سی بی هوش و هوشله‌خو‌چو وایه، که نازانیت چی ده‌کات و چی ناکات، ئه‌مه‌ش وه‌ک ئاماژه‌ی گله‌ی شاعیر له‌ ره‌فتار و هه‌لسوکه‌وته‌کانی خو‌ی هه‌ژمار ده‌کریت، هه‌روه‌ک له‌ شیعی‌کدا ده‌لیت:

له‌ ناکه‌س کارییا، خاکم به‌ سه‌ر، رو‌ویی به‌ با عومرم
خودا! تو بمژینه‌ تا له‌ به‌ر قاپی که‌سی ده‌مرم
به‌ زایع چوو له‌ ما لا یعنی یا وه‌قتم هه‌موو، یه‌عنی
ده‌بی وه‌قتی له‌ بو‌الوقتی بخوازم دا تیا بمرم

ئەجەل دەورم دەدا: حازر بە! وادەى دەور و تەسلیمە
منى غەفلەتزدە هیشتا خەریکی مەسئەلەى دەورم
خەيالێ پووچی دنیا وا دەماخ و دلمی پێچاوه
قیامەت، هەر مەگەر رۆژی قیامەت بێتەوه فکرم
له پێ کهوتووم و نەفسم بۆ هەوا دەشنی وەکوو مندال
له بەر پیری سەرم خۆى ناگریت و تازە پێ دەگرم
چیە سووچ و گوناھی؟ بۆ چی دەیکاته جەزاخانە؟
له قەبر هەلکەن، هەتا رۆژی جەزا دەعوا چیە قەبرم
سبەینى یُحسِرُ المرء، براگەل، فرسەتە ئەمرۆ

تەبەررا بن له من، با کەس نەبێ حەشرى له گەل حەشرم
له من نازانم ئیتەر نەفسى بەدخۆ چی دەوی مەحوى
که بەدکردار و بەدپەفتار و بەدئەفکار و بەدتەورم
مەگەر بەر مەوجى بەحرى پەحمەتم خا وەسفى سەتتارى
وەگەرنا، زەحمەتە پا بوونەوهم، نامومکینه سەترم

کاتیک ناوەرۆکی تەواوی شیعری سەرەوه دەچوینین بە بەیتی چوارەمی دەقە شیعری "دیارم دەیری عیشقە"
دەگەینه؛ ئەو ئەنجامەى، که کاتیک گلهیى له پەفتارەکانى و سەرزەنشتى نەفسى خۆى دەکات: تەواو وەک
کەسینکى له سەرخۆچو دیتە پێش چاو. (مودەریس، دیوانى مەحوى، ۱۸۵)

شەیدابون: شاعیر ئەم وشەش وەک هیماییک بۆ بەیتی سێیەم بەکار دینیت، که دەلیت:

که دادى یهئسى خۆم برده لا، ئەم عارفە توند بوو

وتى: ئاخر سبەینى جەژنە؛ خوینی تۆ لە پێ دەگرم

هەلبەتە بۆ کەسێک تیرابمیت و سەرنج بدات؛ له نیوان "کەسى شەیدا" و "بەردانى رێگای تەریقەت و بەرەو
پیری یار چون" بۆنە و پەيوەندى هەیه!

مەحوى له بەیتی دوهمدا، که دەلیت:

نەگەییە دامەنى دەستی دوعا، جا دەبمە خاکی رێی

تەریقەى گۆشەگیری بەردەدم، ئەمجارە پێ دەگرم

قورپینوان: وشەى "قورپینوان" دەبەستیتەوه بە "خاک" بون له بەردەمی رێگای مەعشوق و یاردا، هەر وەک له
بەیتیکى تریشدا دەلیت:

له رپی ئه و شوخه دا خووم کرده خاک و پپی نه نا پینما
دهسا خاکی هه موو عالم به سهر خووما نه که م چ بکه م
مه حوی له م به یته ی سهره وه دا؛ زور به رونی وشه و دهسته واژه ی "قورپیوان" له به رانه ر به خاکبونی له
به رده می ریگی یاردا به کاردینیت، ئەمه ش پالپشتی بۆچونی ئیمه دهکات، که وشه ی قورپیوان دهگیریته وه بۆ
به یته دوه م.

سوتان: شاعیر وشه ی "سوتان" که له کوتای نیوه دیری به یته پینجه مدا به کاریهیناوه؛ ده یبه ستیته وه به به یته
یه که م، که ده لیت:

دیارم دهیری عیشقه، جی به سووتن بی له وی ده گرم
که من مشتت چل و چیوم، به چی بم، که لکی کی ده گرم!
به م گه مه و یاریه هونه ری و رهوانیژییه ی؛ شاعیری عاریف ئەنجامی ده دات؛ ده یه ویته سهرجه م قوناغه کانی
عیشقمان بۆ به یان بکات تا ده گاته کوتا قوناغی فه نابون و تانه وه.
ده رباره ی نیوه دیری دوه می ئەم به یته ش که ده لیت:
هه تا مردن مه حه ببه ت ئیشی "ئیشی" زوره ریزی لیده گرم.

دید ی جیاواز ده رباره ی وشه ی (ئیشی) نیو نیوه دیره که هه یه، له دیوانه که ی مه حوی به لیکدانه وه کانی ماموستا
مه لا عبدالکریم و موحه مه دی کوریدا به (ئیشی) رینوسکراوه، به مه ش لیکدانه وه ی نیوه به یته که به مشیوه یه ی
خواره وه ده بیته: (مه حه ببه ت و برینی قوناغه کانی عیشق و خوشه ویستی پر ئازار و مه ینه تییه، لی شاعیر هه ر
سوره له چه شتنی ئازاره کانی خوشه ویستی.

به لام به دید ی به نده لیکدانه وه ی وشه که به ئیش و ئازار، پیچه وانه ی ته ریه و ریگی سؤفیگه ریانه ی مه حوییه،
چونکه به پپی ریبازی عاشق و عاریفان؛ سوتان و تانه وه و فه نابون له رۆحی مه عشوقدا، پر چیژ و خوشی و
مه حه ببه ته، بویه وای بۆ ده چم، که رینوسکردنی به (ئیش) به واتای ئه رک، نزیکتره له چوارچیوه ی گشتی و
غه زه لی شیعره که، جگه له وه ش؛ هینانی کۆمه لیک وشه و چه مکی جیاواز و ژماردنیا به دوای یه کتردا و هینانی
پاشگری "زور" بۆ وشه که، به لگه ن له سهر ئەوه ی، که شاعیر ده یه ویته؛ پیمان بلیت: عه شق و خوشه ویستی له
زور مه میدان و بواری جیاوازا ده توانیت رۆلی ئەرینی بگیریته و خوشه ویستی و ناشتی و هیمنایه تی به ناو
کۆمه لگی مرویددا بلاوبکاته وه، هه ر ئەمه ش وایلیکردم؛ ئەم ده قه کورت و پرواتایه بکه مه چه قی لیکولینه وه که م.

چ شوخه ئاگرم تی به رده دات و پیم ده لی: یاشیخ!

به خاشاکی دهوت شوعله، عه سامه دهستی پین ده گرم

له دیوانه که ی مه حویدا به مشیوه یه ی خواره وه لیکدراوه ته وه:

یار ئه وهنده عه یار و زۆرزانه ئاگریشم تی بهردهدات و به شیخی خووشی بانگم دهکات، وهک ئه وه که بلیسهی ئاگر بهردهبوه چیلکه و پوش و دهیسوتاند و دایدهمرکاندهوه، کهچی دهیوت: بویه دهستی بو دهبهم، که وهک عهسام وایه دهستی پیوهدهگرم. (مودهریس، دیوانی مهحوی، ۲۹۴)

ئه م بهیتهی دهقه شیعری (دیارم دهیری عیشقه) زۆرتین کاتی گرتوم و زۆر له بهردهمی وهستاوم و به چهندهها سهعاتیش له کات و شوینی جیاوازا بیرم لی کردوتهوه و هه مو گریمانە و لیکنانه وهکانم خستونه ته بهرچاو، هه مو وشه و دهسته واژهکانیشم چهند جار به هه مو شیوهکانیییه وه راڤه کردون، له روی خالبه ندیسه وه؛ هه مو شیوهکانم تاقیکردونه ته وه و شوینگوریشم به کوما و خال و نیشانهکانی نیو دهقه که کردوه، به لام به داخه وه هه ر نه گه یشتمه واتای دلخوازی خوم و ئه وهشی که له دیوانه کهیدا هاتوه؛ زۆر به دورتری دهزانم له غه زهل و چوارچیوه گشتیییه که ی شیعره که، به لام نه وهستام و هه ر به دهوام بوم و گه یشتمه ئه و لیکنانه وهی خواره وه؛ شاعیر به سه رسورمانه وه له جوانی یار له لایه ک و ناهاوسه نگیشی له لایه کی تره وه ده پرسیت: ئایا رهندییه یار به و هه مو جوانی و شوخی و شهنگییه وه ئاگر بهردهداته گیانم و به شیخیش بانگم دهکات!؟

شاعیر له نیوه دیری دوه مده ده که ویتته دوخی به راوردکردن و تانه و تهوسیش له مه عشوقه که ی ده دات و خووشی دهخاته خالی به هیزی و خوی له گه ل ره قییدا به راورد دهکات و ده لیت: به من ده لیت: شیخ! که چی پیشیوایه؛ که چیلکه و چه ویل شوعله په خش دهکات و ده شیبته عه سای دهستی و ده یپاریزیت.

مه حوی ره قیب ده چوینیت به چیلکه و چه ویل! سروشتی چیلکه ش وایه، که نه پۆلوی هه یه، نه بلیسه شی هه یه، چونکه ریک زو ئاگر ده گریت و زوش داده مریکیتته وه و ده بیتته خاشاک و خوله میش و بو گوچانی ده ستیش نابت، هه لبه ته مه حوی له گه لیک شوین و جیگای شیعه رکانی زه می ره قیبی دهکات، هه روه ک ده لیت:

(حقاً) له ره قیب ئه و بهر و ده رگانه هه رامه

له و دیوه، که ئه م ته ختی سوله یمانه هه رامه

مه به ستییته ی بلیت: هه رامه بابای ره قیب و به دکار ریشی بکه ویتته بهر ده رگای یار (مودهریس، دیوانی مهحوی، ۳۵۷)

له به یتیکی ترده ده لیت:

به ئاهم گه ر ره قیبانت بسووتین ئه ی گولی ره عنا

مه رهنجه ، تو خودا شوعله له ئاقاری چقل چ بکا

له دیوانه که ی مه حویدا به لیکنانه وهکانی ماموستا مه لا عبدالکریم و موحه مه دی مه له که ریمدا هاتوه، که له م به یته دا به راوردیکی جوان و تیباقیتی مه عه نوی زۆر ورد له نیوان "بون به خاک" و "پن پیانه نان" و له لایه کی و "خاکی هه مو جیهان به سه رداکردن" دا له لایه کی تره وه هه یه. (مودهریس، دیوانی مهحوی، ۳۰۶)

به کارهینانی کۆدهکانی (شوعله، چقل، ره قیب) له م به یته دا و به رپی و خاکبون له به رده می یاردا، ده مانگه یینیتته هه مان کۆدهکانی سه ره وه له به یتی شه شه می شیعه ری "دیارم دهیری عیشقه"

پوخته‌ی ئاخواتن: مه‌حوی به‌روارد له‌نیوان نرخ دانانی یار و گرنگیشی به‌ره‌قیبی به‌دکار ده‌کات و به‌ناژی‌ری ناو ده‌بات. له‌شوینیکی تردا ده‌لیت:

که‌بمری عاشقی زاری مه‌لائیک بین و ببینن ده‌لین،
ئه‌م باقه‌چیلکه‌ناگری یاره‌ب به‌ری گۆپال

دوباره‌به‌کارهینانی "باقه‌چیلکه" له‌به‌رانبه‌ر "گۆپال" دا‌پشتگیری تیگه‌یشتنه‌که‌ی سه‌ره‌وه‌ی ئیمه‌له‌مه‌ر به‌یته‌که‌ ده‌کات.

که‌سینه‌ی ریشمی به‌و تیغی نازه‌ئه‌نجن ئه‌نجن کرد
وتی: په‌ژمورده‌یه‌ئه‌م لاله‌زاره، ئاوی تی ده‌گرم

له‌دیوانه‌که‌ی مه‌حویدا به‌لیکدانه‌وه‌کانی ماموستا مه‌لا عبدالکریم و موحه‌مه‌دی مه‌لا که‌ریمدا هاتوه؛ یار که‌ سینه‌ی به‌تیره‌ی خو‌شه‌ویستی زامدارکرد و به‌تیغی نازی سینه و دل‌ی ئه‌نجن ئه‌نجن کردم، وتی: گولزاری سینه‌ی خویناویت سیس بوه، بویه به‌تیغی نازم له‌تله‌تی ده‌که‌م، تا خوینی تییزیت و ئاو بخواته‌وه و بگه‌شیته‌وه. (مودهریس، دیوانی مه‌حوی، ۲۹۵)

به‌پیتی تیگه‌یشتنی به‌نده؛ ته‌واوی ده‌قه‌شیعری "دیارم ده‌یری عیشقه" به‌سه‌ر دو به‌ش و دو ئاستی جیاوازا دا‌به‌ش ده‌بیته:

به‌ش و ئاستی یه‌که‌م له‌به‌یتی یه‌که‌مه‌وه ده‌ستپیده‌کات و به‌به‌یتی پینجه‌میش کۆتایی دیت، له‌م به‌شه‌دا شاعیر باس له‌قوناغه‌کانی عیشق و خو‌شه‌ویستی ده‌کات و دواتریش وه‌ک باسمانکرد؛ به‌ئامراز جوانکاری "پینچان و کردنه‌وه‌ی نارپک" له‌به‌یتی پینجه‌مدا ئاماژه‌بو هه‌مو قوناغه‌کان و به‌یته‌کانی پینشو ده‌کات و کۆتایش به‌م به‌شه‌ دینیت.

به‌ش و ئاستی دوهم له‌به‌یتی شه‌شه‌مه‌وه ده‌ستپیده‌کات و کۆتاییه‌که‌شی به‌کۆتایی ده‌قه‌شیعریه‌که‌ دیت. شاعیر له‌م به‌شه‌دا به‌توانج و تانه‌دان له‌هه‌ندیک ره‌فتاری مه‌عشوقه‌که‌ی ده‌ستپیده‌کات و باسیش له‌ره‌فتاری وه‌لامدانه‌وه‌ی ئه‌رینی خو‌ی ده‌کات و ده‌لیت: له‌بری قسه‌ی ره‌ق و سارد و بریندارکه‌ر، من به‌رق له‌یار ده‌گرم. به‌دیدي به‌نده‌ش؛ ئه‌م به‌رقه‌ی شاعیر باسی ده‌کات؛ له‌به‌یتی شه‌شه‌م هه‌ستی پیده‌کریت؛ کاتیک گله‌یی له‌مه‌عشوق ده‌کات، که‌به‌شوخی و نازداریه‌که‌ی؛ بیبکانه‌ئاگری تییه‌رده‌دات و به‌شخیش بانگی ده‌کات، به‌لام وه‌ک له‌لیکدانه‌وه‌تایبه‌تییه‌که‌ی خو‌مان ئاماژه‌مان پیکرد؛ شاعیر "ره‌قیب" به‌چیلکه و چه‌ویل و خاشاک ناوده‌بات و به‌شایسته‌ی مه‌عشوقی نازانیت.

له‌پاداشتی قسه‌ی سه‌ردا هه‌مه‌ئاهو هه‌ناسه‌ی گه‌رم
که‌سه‌ی شیتانه‌به‌ردم تی بگری، من به‌رقی تی ده‌گرم

واته: له‌تۆله‌ی قسه‌ی سارد و ناخۆشی وه‌ک به‌ردی ره‌قی یارانی بیبه‌زه‌بییدا، منیش هه‌لکیشانی ئاخ و هه‌ناسه‌ی گه‌رم هه‌یه، که‌وه‌ک هه‌وره‌بروسکه و به‌رقی ئاسمان کاریگه‌ره و سوتینه‌ره (مودهریس، دیوانی مه‌حوی، ۲۹۵)

شوکر هوشیاره مه‌حوی، تی ده‌گا دنیا خه‌راباته

که به‌د مه‌ستی بکا ئه‌هلی، خراپه‌ی بۆچی لی ده‌گرم

واته: دونیا وه‌ک مه‌یخانه وایه و خه‌لکیش وه‌ک سه‌رخۆش وان، بۆیه هه‌رچی بکه‌ن، من هوشیار و ئاگادارم و

لێیانناگرم. (هه‌مان سه‌رچاوه، ٢٩٥)

ئه‌نجام:

دوای گه‌شتیکی عیرفانی به‌ناو ژیان و شاکاریکی مه‌حویدا، گه‌یشتینه کۆمه‌لیک ده‌ره‌نجام و پاسپارده، هه‌ول دده‌ین له‌میانه‌ی چه‌ند خالیکیدا بیانخه‌ینه‌رو:

یه‌گه‌م: تا ئیستاش په‌ی به‌ ته‌واوی لایه‌نه‌کانی (عیرفان و خۆناسی و ژیانناسی و خودا ناسی و مرۆقدۆستی) مه‌حوی نه‌براه و ئه‌وه‌ی تائیس‌تاش گوتراوه، یان نوسراوه که‌مه و له‌ ئاست گه‌وره‌یی و پاک و بیگه‌ردی جیهانه تایبه‌ته‌که‌ی ئه‌م شاعیر و عاریفه گه‌وره‌دا نییه.

دوهم: تا ئیستاش په‌ی به‌ به‌شیکی زۆری دیوه‌ شاراه و ئامانجه‌ په‌نه‌نه‌کانی (شاعیر) نه‌براه، ئه‌وه‌ی تائیس‌تاش به‌رده‌سته بۆ لیکدانه‌وه و رافه‌کردنی ده‌قه شیعرییه‌کانی (مه‌حوی) کۆمه‌لیک هه‌ولی ناوازه‌ن، له‌سه‌روی هه‌موشیانه‌وه لیکدانه‌وه‌کانی مامۆستا مه‌لا عبدالکریمی موده‌ریس و کاکه‌ حه‌مه‌ی کورپی، به‌لام بیگومان بۆ گه‌یشتن به‌مه‌رامه‌کانی شاعیر، پێویسته‌ پسپۆران و لیکده‌ره‌وان زیاتر به‌دواداچون بۆ مه‌به‌سته‌کانی شاعیر بکه‌ن، به‌تایبه‌ت ئیستا هۆکار و که‌ره‌سته‌کانی لیکدانه‌وه زیاتر به‌رده‌ستن و ته‌کنه‌لوژیا و کتیبخانه‌ی ئه‌لیکترۆنی هۆکاری کاریگه‌ر و یارمه‌تیده‌رن بۆ لیکدانه‌وه‌ی وشه و ده‌سته‌واژه‌کانی نیو ده‌قه شیعرییه‌کان و به‌راوردکردنیان به‌ ده‌قی شیعری شاعیران و خودی شاعیریش.

سێیه‌م: ته‌واوی شیعره‌کانی مه‌حوی له‌سه‌ر یه‌ک هیل (نسق، وه‌تیره) نوسراون و به‌شیکی زۆری کۆد و ژماره نه‌ینیه‌کانی نیو دیوانه‌که‌ی په‌یوه‌ندیارن به‌ یه‌کتر، بۆیه پێشنیاز ده‌که‌م؛ لیکده‌ره‌وان و ره‌فه‌که‌ران پشت به‌ میتۆدی به‌راوردکاری ته‌واوی شیعره‌کانی نیو دیوانه‌که‌ی بیه‌ستن.

چواره‌م: به‌پێی دیدی مه‌حوی (مه‌حه‌به‌ت و خۆشه‌ویستی) رێباز و راره‌و و پرۆگرامی ژیانه! نه‌ک چه‌مک و ده‌سته‌واژه‌ی روتی نیو کتیب و داستنان.

پنجه‌م: مه‌حوی (مه‌حه‌به‌ت) ده‌کاته هه‌وین و پێشمه‌رجی هه‌مو کاریک له‌ ژیاندا.

The Phenomenon of Love in the Text of (My Poem is the Love) of Mahwi

Aram Mohammad Qadir

Minister of Higher Education and Scientific Research, Erbil, Kurdistan Region, Iraq.

Abstract:

This research investigates one of the poetic texts of Mahwi named (my home is love) with giving consideration to the views of teachers and researchers working on his collection. It interprets the poem again and presents some differences including; having new meanings for a number of phrases in the text. This study reveals the comprehension of Mahwi for the concept of (love) and gives a sociological explanation on his perspectives. It also identifies (love) as the way of life.

This study consists of two main chapters: the first chapter focuses on the poet's biography and corresponding to the explanation of the poetic text (my home is love) the second chapter analyzes the content of the (love) concept.

Keywords: Mahhabbat, Love, Burning, Spirituality, Forgiveness.

سه‌رچاوه‌کان:

قورئانی پیروژ

- بۆره‌که‌یی، صدیق ۲۰۰۸، میژووی وێژه‌ی کورد، له بلاوکراوه‌کانی ده‌زگای ئاراس، چاپی دووهم، هه‌ولێر.
- حه‌مه‌ده‌بدوللا خدر ۲۰۱۸ دیوانی مه‌حووی لیکۆلینه‌وه‌یه‌کی شینوازه‌رای، چاپی چوارهم، نوسینگه‌ی ته‌فسیر، هه‌ولێر.
- خال، شیخ موحه‌مه‌د (۲۰۰۵) فه‌ره‌نگی خال، چاپی دووهم، بلاوکراوه‌ی ئاراس.
- خه‌زنه‌دار، مارف ۲۰۰۱، میژووی ئه‌ده‌بی کوردی، چاپی یه‌که‌م، له بلاوکراوه‌کانی ده‌زگای ئاراس، هه‌ولێر.
- رومی، مه‌ولانا جه‌لال الدین محمدی به‌لخی، دیباچه‌ مثنوی معنوی. تاران.
- سجادی، علاء الدین ۱۹۵۲، میژووی ئه‌ده‌بی کوردی، چاپخانه‌ی معروف، به‌غدا.
- قه‌رده‌اغی، عه‌بدوللا ۲۰۱۲، ده‌یری عیشق، زنجیره‌ کتیبی کوفاری کۆچ ۱۱، چاپی یه‌که‌م.
- گه‌ردی، موحه‌سین ئه‌حمه‌د مصطفی ۲۰۱۳، به‌هاری ره‌وانیژی "واتاناسی، روونیژی، جوانکاری"، چاپی یه‌که‌م، مندی اقرأ الثقافی.
- موده‌ریس، مه‌لا عه‌بدولکه‌ریم، ۱۳۹۲ی هه‌تاوی، دیوانی مه‌حووی، چاپی یه‌که‌م، چاپخانه‌ی ئانا، سنه، ئێران.
- موده‌ریس، مه‌لا عه‌بدولکه‌ریم، بنه‌ماله‌ی زانیاران، تاران.
- موده‌ریس، مه‌لا عه‌بدولکه‌ریم، دیوانی مه‌حووی (موحه‌مه‌دی مه‌لا که‌ریم)، چاپی پینجه‌م، انتشاراتی کوردستان سنه.
- موکریان، هه‌ژار (۱۳۶۹) هه‌نبانه‌ بۆرینه، چاپی یه‌که‌م، چاپخانه‌ی پویا، تاران.
- مه‌لا کریم، محمد ۱۹۷۰، دیوانی بیخود، به‌غداد.
- ابن القیم الجوزیه ، ابن قیم ۲۰۱۹. الدین روضة المحبین ونزهة المشتاقین، دارابن حزم، بیروت، لبنان.
- ابن القیم الجوزیه ، امام شمس محمد بن ابی بکر بن ایوب الدمشقی الحنبلی ۷۵۱هـ ، الدین روضة المحبین ونزهة المشتاقین، دارالکتب العلمیه، بیروت، لبنان.
- ابن عربی، معی الدین، الفتوحات المکیه الجزء ألتالث، دارالکتب العلمیه، البیروت، لبنان
- الأندلسی، علی بن حزم، ۲۰۱۲ طوق الحمامة فی الألفة والالاف، الطبعة الأولى، مؤسسة هندای للعلیم والثقافة.
- زکی بک، محمد أمین ۱۹۳۱، خلاصة تاریخ کرد وکردستان، مطبعة السعادة، مصر.
- شهاب الدین، أحمد بن عبد الوهاب النوبری ۲۰۰۴، نهاية الإرب فی فنون الأدب، دارالکتب العلمیه.
- صادق، عادل ۱۹۹۳، معنی الحب، مؤسسة حورس الدولیه للنشر والتوزیع .
- کاکه‌ی فه‌لاح، ۱۹۷۴، نبذة مختصرة عن حياة الشاعر الكردي المعروف والعالم الديني الكبير الملقب بمحوي، مجلة المثقف الجديد، العدد ۲۲.
- سنن ابن ماجه الجزء الثاني رقم الحديث (۱۸۴۷).
- سنن أبي داود الجزء الرابع رقم الحديث (۴۹۴۳).
- صحيح البخاري الجزء الخامس رقم الحديث (۵۸۱۶).
- صحيح مسلم الجزء الأول رقم الحديث (۵۴).
- مسند أحمد بن حنبل، الجزء الثاني رقم الحديث (۶۷۳۳).

په راویزه‌کان:

* ۱. پیچان و کردنه‌وهی ریک (الف والنشر المرتب): به‌پیی ئەم شیوازه؛ به‌ستنه‌وهی هر وشه‌یه‌ک له وشه‌کانی کۆمه‌له‌ی کوتایی و دوهم، پیویسته به‌پیی ریزبه‌ندی هه‌مان وشه‌کانی کۆمه‌له‌ی یه‌که‌م و سه‌ره‌تا بیت، وه‌ک ئەوه‌ی له ده‌قیکی نالیدا هاتوه:

ئەم ئه‌رضه مه‌زره‌عه‌ی عه‌مه‌ل و گول‌خه‌نی ئەمه‌ل

هیندی بوو به‌ مه‌سجید و هیندی به‌ مه‌زبه‌له

له نیو دیری یه‌که‌مدا ده‌لیت: ئەم ئه‌رضه مه‌زره‌عه‌ی عه‌مه‌ل و گول‌خه‌نی ئەمه‌ل

له نیوه دیری دوهمیشدا ده‌لیت: هیندی بوو به‌ مه‌سجید و هیندی به‌ مه‌زبه‌له

مه‌سجید له‌گه‌ل مه‌زره‌عه‌ی عه‌مه‌ل ده‌گونجیت، مه‌زبه‌له‌ش له‌گه‌ل گول‌خانی ئەمه‌ل، له‌م به‌ستنه‌وه‌ی وشه‌کانی هه‌ردو کۆمه‌له‌که به‌ یه‌کتربییه‌وه ره‌چاوی ریزبه‌ندی کراوه.

۲. پیچان و کردنه‌وه‌ی ناریک (الف والنشر المشوش): به‌پیی ئەم شیوازه؛ به‌ستنه‌وه‌ی هر وشه‌یه‌ک له وشه‌کانی کۆمه‌له‌ی کوتایی و دوهم، به‌ وشه‌کانی کۆمه‌له‌ی یه‌که‌م و سه‌ره‌تا به‌بی ره‌چاوکردنی ریزبه‌ندی ئەنجامدراوه، وه‌ک ئەوه‌ی له ده‌قیکی تری نالیدا هاتوه:

غوباری ئەو شه‌و رۆژه ر‌دینی ماش و برنج

که تیکه‌لن، شه‌به‌هی صوبج و شام و شیر و قیر

له سه‌ره‌تای نیوه دیری یه‌که‌مدا وشه‌ی "شه‌و رۆژ" هاتون، دواتریش وشه‌ی "ماش" به‌رانبه‌ر به‌ وشه‌ی "شه‌و" و وشه‌ی "برنج" یه‌ش به‌رانبه‌ر به‌ وشه‌ی "رۆژ" به‌کاره‌یندراوه، به‌لام له نیوه دیری دوهمدا ئەم ریکی و ریزبه‌ندییه نه‌ماوه و تیکدراوه، چونکه وشه‌کانی "صوبج و شیر" به‌رانبه‌ر رۆژ و وشه‌کانی شام و قیر" یه‌ش به‌رانبه‌ر شه‌و، به‌ناریکی به‌کاره‌یندراون. (گه‌ردی، ۲۰۱۳، ۳۲۱-۳۲۴).